

"Poate că El ne va auzi"

Vineri, 13 aprilie 2007

Gili Cârstea

Nu, pionierii adventiști nu au fost naivi, dezinformați sau eronați atunci când au anunțat lumea că revenirea lui Hristos este iminentă. Adevărul prezent încredințat lor urma să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu, printr-o ultimă revărsare a Duhului Sfânt asemănătoare, dar mult mai puternică decât aceea de la Rusalii.

Credința lor a fost răsplătită. La exact 44 de ani de la începerea judecății de cercetare, în octombrie 1888, Dumnezeu era gata să ducă acest popor pe culmile desăvârșirii creștine, invitându-i în Sfânta Sfintelor, la Ziua Ispășirii finale.

Acum, în 2007, stăm și ne întrebăm ce s-a întâmplat cu făgăduința, deoarece toată lumea recunoaște că ea nu a venit. Am încercat tot felul de strategii și politici, dar toate au eșuat lamentabil. De peste un secol cerul spiritual de deasupra noastră pare de plumb, iar norii de ploaie nu se zăresc, în ciuda tuturor predicțiilor și estimărilor meteorologilor noștri spirituali.

Starea prezentă a poporului nostru îmi amintește de biserica vremii lui Ilie, și este confirmată de Spiritul Profeției când spune:

“De-a lungul veacurilor care s-au scurs din vremea lui Ilie, raportul vieții și lucrării lui a adus inspirație și curaj acelor care au fost chemați să stea de partea dreptății în mijlocul apostaziei. Și pentru noi, cei ‘peste care a venit sfârșitul veacurilor’ (1 Cor 10,11), el are o însemnătate deosebită. Istoria se repetă” (PK 177).

Cu adevărat istoria se repetă, dar nu așa cum speram noi, mutând tragedia în ograda altora. Istoria se repetă exact așa cum s-a întâmplat atunci, când tragedia se petrecea în poporul lui Dumnezeu și nu în afara lui. Dumnezeu nu avea o problemă cu idolatria neamurilor din jur, cu idoli și urâciunile lor. Apostazia pe care a confruntat-o Ilie se afla în mijlocul bisericii lui Dumnezeu, și aici trebuie să vedem importanța ei deosebită în repetarea istoriei.

Astăzi doresc să revedem un singur aspect al acelei bătălii, și să observăm cum se repetă el chiar sub ochii noștri.

Când Ahab, Izabela și preoții lor au observat că nu este de glumă cu seceta care începuse să pârjolească țara, au făcut tot ce le-a stat în putere să rezolve problema, afară de singurul lucru necesar: Să recunoască faptul că se închină unui Dumnezeu fals. Iată o descriere inspirată:

“Hotărâți să țină poporul în amăgire, preoții lui Baal au continuat să aducă jertfe zeilor lor și să-i cheme zi și noapte, ca să învioreze pământul. Cu jertfe costisitoare, preoții încercau să potolească mânia zeilor lor; cu o râvnă și cu o stăruință demnă de o cauză mai bună, dădeau ocol altarelor păgânești și se rugau insistent pentru ploaie. Noapte de noapte se înălțau strigătele și rugăciunile lor prin țara pustiită. Dar nu se arăta niciun nor pe cer în timpul zilei ca să ascundă razele arzătoare ale soarelui. Nici roua, nici ploaia nu înviorau pământul însetat. Cuvântul lui Iehova însă rămânea neschimbat, orice ar fi făcut preoții lui Baal” (PK 124).

“Se rugau insistent pentru ploaie.” Parcă sună familiar, nu? Un fel de Operațiunea Ploaie Globală. Dar nu numai că se rugau insistent. Aduceau jertfe, adică servicii de închinare asidue, noapte de noapte, sperând să înduplece un Dumnezeu mânios. Și tot acest zel, “demn de o cauză mai bună,” pentru ce? Ca să evite recunoașterea faptului că au dus națiunea în rătăcire, îndepărtând-o de adevăratul Dumnezeu și aducând-o la picioarele lui Baal.

Istoria se repetă. Ne pregătim și noi să strigăm zi și noapte “prin țara pustiită,” până pe 7.7.07, “poate” ne va auzi Domnul și va trimite ploaia. Acest “poate” chiar așa sună în articolul principal, de debut, al organizatorilor acestui program. Ascultați ultimul paragraf al acestui articol:

“Vrei să suni un prieten, să vorbești cu pastorul tău, să trimiți mai departe acest mesaj și să faci ca biserica ta să fie o parte a acestei petiții globale către Dumnezeul cerului? Poate că El ne va auzi, și ne va pregăti să dăm lumii ultima solie cu putere. Dumnezeu să vă binecuvânteze în timp ce grăbim venirea Domnului.”

“Poate că El ne va auzi,” dar nicio vorbă despre întrebarea cutremurătoare pe care ar fi trebuit să o pună în primul rând: De ce nu ne-a auzit El până acum? A avut treabă, a fost în călătorie sau a dormit? De ce au trecut aproape 120 de ani de când ploaia a fost gata să cadă? A existat vreo generație de adventiști în tot acest timp care să nu se roage pentru Ploaia Târzie?

Domnul ne-a auzit bine în toți acești 120 de ani. Ne-a auzit cum negăm solia prin care El ne chema la Ziua Ispășirii finale. Ne-a auzit cum batjocorim solii prin care a fost trimisă ea. Ne-a auzit cum evităm elegant neprihănirea lui Hristos, și preferăm o îndreptățire la adăpostul căreia să păcătuim până la înălțare. Ne-a auzit cum proslăvim un Hristos ecumenic, iar pe Cel autentic Îl ținem încuiat în sanctuarul ceresc, să ne acopere aventurile infantile și jocul de-a misticismul oriental botezat cu expresii pioase.

Acum sperăm că “poate” ne va auzi și ne va da puterea mării strigări. Și ne pregătim să strigăm zi și noapte, în jurul altarelor noastre, cerând o binecuvântare pe care o refuzăm cu obstinație.

Poate fi ceva mai absurd decât să te rogi fierbinte pentru un lucru pe care îl refuzi de un secol?

Domnul nostru nu este nici surd, nici tare de ureche. Nici nu are treabă, nici nu este plecat în călătorie și nici nu doarme. Problema noastră este că ne rugăm în fața unui tron de pe care Hristos și Tatăl au plecat demult, și nu vrem să credem că poate fi atât de grav.